

KROPLA OPTYMIZMU

Nr 7 – LIPIEC 2017

CENTRUM AKTYWNOŚCI SENIORÓW > SENIOR OPTYMISTA <

Polski Komitet Pomocy Społecznej
Kraków, ul. Henryka Sienkiewicza 2a

REDAGUJE: **Barbara Klimasińska**

Przysłowie:

> **Lipcowe upały, wrzesień doskonały <**

*Przeżyte chwile nie giną. Nie wiemy nigdy, kiedy wypłyną z dalekiej przeszłości,
by nałożyć się na to, co przeżywamy obecnie.* **Larysa Mitzner**

WAKACJE W ZAKOPANEM...

Nadal dużo spaceruję...

Park nie jest zwyczajnym parkiem. To osobliwe miasto w mieście, dobrze ukryte w kępie zieleni, żyje sobie własnym życiem całkiem na uboczu życia codziennego. Park tętni swoim osobnym rytmem. Inaczej w nim płynie czas. To taki czas dodany, ukradkiem schowany gdzieś na marginesie tego zwykłego, o wiele szybciej płynącego

czasu. To miejsce, gdzie jest się na życiowej emeryturze. Pełne weteranów codzienności.

W parku czuję się trochę jak intruz, trochę jak niewidzialny bezstronny obserwator z zewnątrz. Ale też trochę jak swój - do spacerowania po parku uprawnia mnie wózek, który pcham przed sobą - nie przychodzę zatem tak po nic, tylko na spacer, z dzieckiem. Dzięki temu jakoś od biedy daję się wkomponować w scenerię.

Park jest taki, że czasem nie sposób cokolwiek o nim napisać, bo nagle zamiera, pustoszeje, anihiluje się. To znaczy tło pozostaje - drzewa, wybujała trawa, parę ławek, pawilon "Słońce" schowany w zaroślach - ale wszyscy pensjonariusze sanatorium znikają. Wszystko milknie - zostaje tylko podkład z szumu liści i ćwierkania ptaków. Wszystko się wyludnia. Ruch powietrza się zatrzymuje. Słońce przystaje w swojej wędrówce po nieboskłonie. Cienie leżące na ścieżkach robią się nagle przeraźliwie samotne. Nikt po nich nie stąpa. Ławki opuszczone - nikt nie siedzi. Kuracjusze są na obiedzie w restauracji "Parkowej". Albo też odpoczywają w pokojach po serii gimnastyki, masażów, zabiegów. Albo jest niedzielne przedpołudnie i przyjechał ktoś z rodziny, żeby zabrać ich na zwiedzanie Krakowa, na Stare Miasto.

Dziś po południu tylko ja z wózkiem (przycupnęłam na ławeczce w słońcu, żeby za dużo nie chodzić i nie burzyć tej nieruchomości wszystkiego) i dwie staruszki - na ławce obok (jak zakonspirowane dezertarki z codziennego rytuału sanatoryjnego). Rozmawiają o zabytkach sztuki sakralnej, które dane im było w życiu odwiedzić. Jedna opowiada uroczyście ścisłym głosem o kaplicach poświęconych wszystkim możliwym świętym. Wymienia cały ich panteon, całą mitologię. Druga słucha w osłupiałym zachwycie, zazdroszcząc tej pierwszej światowości i obycia. Przytłoczona potoczystą enumeracją sama nie odważy się już zabrać głosu. Pamiętam dobrze to niewygodne, niezbyt przyjemne, uwierające wrażenie ze szkolnych lat...

Attyka

Jason Pinter "Znak" (początek powieści)

Tuż przed śmiercią uświadomiłem sobie, że wszelkie mity, jakie ludzie stworzyli na jej temat, są z gruntu fałszywe. Nie widziałem białego światła na końcu ciemnego tunelu. Przed moimi oczami nie przesuwwały się sceny z całego życia. Nie witały mnie chóry anielskie ani dziewicze hurysy. Moja dusza nie lewitowała pod sufitem, aby stamtąd podziwiać porzucone ciało. Tylko jednego byłem dojmująco pewien - bardzo pragnąłem żyć.

Życie Zwyczajne (znalezione w Internecie)

Joana: - Czasami udawanie głupiej jest bardzo przydatne. Lubię przyglądać się, komuś kto od razu napusza się, jego ego rośnie, aż nie pęknie. 😊

Malwina: - Im człowiek starszy tym bardziej schorowany i dziecinniejszy. A jeśli nie pogodzony z przemijaniem to i zgorzkniały. Ale „starszość” ma i zalety - im starsza się staje, tym mniej muszę i to jest piękne.

Eurytka: - Wydaje mi się, że na starość zaspokajam dziecko, które we mnie siedziało.

Przez aktywne życie dorosłe i kieratowe czynności musowe nie miałam na to czasu.

...ująca jest ta dezintegracja zmysłowego poznania, kiedy napotyka brutalną i czmycha w popłochu, zastępując realność mirażami i budując kruche bufory, chronić przed atakami zbyt przerażającej egzystencji!

- Woody Allen

Marcin Urban urodził się w Krakowie w 1957 roku. Swoje refleksje na temat życia i ludzi przelewa od lat na papier w postaci wierszy i fraszek, w których stara się mówić o otaczającej nas rzeczywistości w sposób ułatwiający czytelnikom dostrzeżenie w życiu ziarenek szczęścia i drobinek radości.

Tworzenie i czytanie **FRASZEK** uważa za znakomite odreagowanie codziennych stresów.

Wierzy, że można myśleć o **FRASZKOTERAPII** jako sposobie na poprawę samopoczucia, ponieważ naukowo dowiedziono, że śmiech i pogodny nastrój mają właściwości terapeutyczne. Dlatego zachęca wszystkich do pisania fraszek i do dzielenia się nimi z innymi ludźmi. Twierdzi, że fraszki tworzy 'samo życie' i dlatego jedynym problemem jest szybkie uwiecznienie ich na papierze lub w inny sposób. Poleca posyłanie fraszek w formie SMS-ów i e-maili. Oprócz zabarwionych humorystycznie fraszek poleca również inne teksty o niewielkich rozmiarach, nazywane **REFLEKSJAMI**.

Zarówno pomysł na fraszkoterapię jak i otrzymywane fraszki Marcina Urbana to balsam dla duszy. Jestem pełna uznania dla autora fraszek i wierszy i często uśmiecham się szczerze i serdecznie czytając je. Zawarta jest w nich celna myśl. Czytam je z wielką przyjemnością i wielu znajomym polecam poezję Marcina Urbana.

Jadwiga

Dumka o objawach starości

Z wiekiem przychodzą na człowieka nieznanne wcześniej sytuacje, gdy się na przykład traci pamięć, cel życia albo orientację.

Fraszka życiowa

Łatwo jest innych krytykować, ośmieszyć, okpić, zmieszać z błotem, a znacznie trudniej jest coś zrobić i się doczekać pochwał potem.

Fraszka o marzeniach sennych

Myszom śnią się tłuste sery, szynka z kością śni się psu, pannom – chłopcy, chłopcom – panny... marzeń świat tkwi w głębi snu.

Fraszka o urodzie życia

Życie jest cudem, lecz problem mamy, że w pędzie tego nie dostrzegamy.

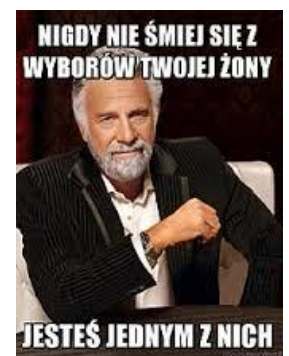
Refleksja teatralna

W życiu zupełnie jak w teatrze nie wszyscy grają główne role a los marzenia koryguje niosąc swe dole i niedole.

Lecz jest przykładów na to wiele, że można jednak podziw wzbudzić, gdy gra się szczerze i prawdziwie a nie małpuje innych ludzi.

Jak legendarny stary wiarus (?) do końca warto trzymać fason i nawet, jeśli sił brakuje, grać wciąż z uczuciem oraz z klasą.

Skoro Reżyser Dziejów dał nam epizod zagrać choć przez chwilę,

PSYCHIATRA

SAPURSKI.

Czekałam w recepcji przed pierwszą wizytą u nowego dentysty, kiedy spostrzegłam jego dyplom wiszący na ścianie i odczytałam jego nazwisko. Nagle uprzytomniłam sobie, że przystojny, wysoki chłopak o tym samym nazwisku był w mojej klasie w szkole średniej 30 lat temu. Kiedy go ujrzałam, porzuciłam moje przypuszczenia. Ten tysięcący, siwy facet z wielkimi zmarszczkami na twarzy był za stary, żeby być moim kolegą z klasy. Kiedy badał moje zęby, spytałam, czy chodził do okolicznej szkoły średniej.

- Tak - odpowiedział.
- Kiedy pan skończył?
- W 1978 roku.
- Rany, byłeś w mojej klasie! - wykrzyknęłam.

Przyjrzał mi się bardziej i spytał:

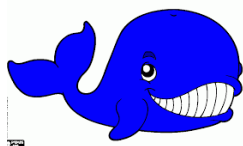
- A czego pani uczyła?

to nie kwękajmy, że tak mało (?)
lecz cieszymy się, że dał aż tyle! (?)
Marcin Urban

FraszkoTerapia

Marcina Urbana

Pływanie wyszczupła - powiedział wieloryb

to prosty lek dla duszy, domowej roboty...